

Post it intro

ยี่สิบสี่ชั่วโมงในแต่ละวันของมนุษย์มันช่างน่าเบื่อเสียจริง
ทุก ๆ วันจะต้องพบเจอกับกิจวัตรประจำวันแบบเดิม ๆ ยกตัวอย่าง
เช่น คุณป้าร้านหมูบึ่งคนนั้น ผมจะเห็นป้าแกมายืนบึ่งหมูขายที่หน้า
หอพักชายทุกวันตั้งแต่ตีห้า ทำแบบนี้มานานก่อนผมจะเข้าเรียนที่นี่
เสียอีก ไม่พอนะ ยังมีคุณลุงคนขับวินมอเตอร์ไซด์หน้าหออีกคน
เพราะการเป็นวินรับจ้างคืออาชีพและหน้าที่ที่ต้องทำ ทุก ๆ วัน
ผมเลยได้นั่งมอเตอร์ไซด์ของคุณลุงเพื่อไปที่หน้ามหาวิทยาลัยซึ่งอยู่
ห่างไปสองกิโลเมตรเสมอ

กิจวัตรในแต่ละวันของคนเราจึงคาบเกี่ยวกันไปโดยปริยาย
ป้าขายหมูบึ่ง...ผมซื้อหมูบึ่ง

ลุงขับวินมอเตอร์ไซด์...ผมโบกรถลุงทุกวัน

เพราะแบบนี้คนเราจึงหลีกเลี่ยงการพบปะและเข้าหากัน
ไม่ได้ ถึงแม้ว่าในใจจะใคร่ทรอยากหนีไปให้ไกลจากวังวนที่น่าเบื่อ
เหล่านี้ก็ตามที ผมเองก็เช่นกัน เป็นหนึ่งในผู้คนอีกมากมายที่เบื่อ

กับชีวิตประจำวันของตัวเองจนอยากจะกรีดร้องวันละหลาย ๆ รอบ
 ผมเบื่อ...ที่ต้องบั่นหน้ายิ้มให้กับทุกคนที่เข้ามาในแต่ละวัน
 ที่สำคัญ...
 เบื่อ...ที่ต้องปกปิดตัวตนที่แท้จริงของตัวเองเอาไว้
 หมับ!

ท่อนแขนข้างขวาที่ตรงส่วนบ่ามีกระเป๋าเป้สะพายไขว้หลัง
 เอาไว้ถูกเกาะแน่นพร้อมดึงเข้าไปคล้องไว้กับไหล่ของใครอีกคน
 หญิงสาวหน้าตาสะสวย ดิกรีดวามหาวิทยาลัยคนล่าสุดแนบชิด
 ไบหน้าของตัวเองลงกับแขนผมอย่างที่ทำเป็น ‘ประจำทุกวัน’
 ริมฝีปากสีชมพูอวบอ้อมแต่มีลิปสีนี้ดูวาววับคล้ายยิ้มหวานให้กับผม
 ดวงตากกลมโตจ้องมองด้วยความใสซื่อ

“มาแล้วหะอคะฟรี”

‘ฟรี’ มาจากคำว่า Freedom ที่แปลมาจากชื่อจริง ๆ ของผม
 นั่นก็คือ ‘อิสระ’ ทุกคนจึงพากันเรียกผมว่า ‘ฟรี’ ‘ไอ้ฟรี’ ‘คุณฟรี’
 กันเสียหมด

“รอนานไหมครับ”

“ไม่นานหรอกคะ สำหรับฟรี ให้รอนานแค่ไหนไหมก็รอได้”

รอยยิ้มหวานหยดย้อยนั้น หากเป็นผู้ชายคนอื่นได้มาเห็นคง
 พากันหลงใหลเธอจนหัวปักหัวปำ เพียงแต่ไม่ใช่กับผม สายตาของ
 ผมตั้งแต่เข้าเรียนที่นี่มาพุ่งตรงไปที่คนคนเดียวเท่านั้น

“โง่...ฟรี สิวิตีที่พี่ยืมมาคราวก่อนสนุกมากเลยนะ วันนี้จะ
 เอามาคืนแต่ลืมหยิบมาด้วยเพราะขี้ใหม่มาเร่งพี่แต่เช้าเลย บอกว่า
 กลัวฟรีจะมารอ”

“พี่ฟ้าก็ อย่าพูดสิคะ”

ชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง ผิวขาว ดูดีมีชาติตระกูลคนนี่คือพี่

‘สายฟ้า’ อดีตเคยเป็นเดือนของมหาวิทยาลัยมาก่อนเมื่อตอนเข้าปี
หนึ่งใหม่ ๆ เขาเป็นพี่ชายแท้ ๆ ของไหมหรือ ‘สายไหม’ ผู้หญิงที่ได้
ขึ้นชื่อว่าเป็น ‘แฟน’ ของผมคนนี้

พวกเราคบหากันมาได้สองเดือนแล้ว...

ในฐานะคนที่มีดีกรีเป็นถึงเดือนมหาวิทยาลัยเหมือนกันอย่าง
ผม พวกเราจึงกลายเป็นคู่ที่เหมาะสมกันและมีคนจับตามองมาก
ที่สุด ทุกอย่างคงจะดูไม่มีอะไรเลยถ้าหากว่าจริง ๆ แล้วผมจะ...

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ไว้ค่อยคิดวันหลังก็ได้”

“เรานี้ยังน่ารักเหมือนเดิมเลยนะฟรี”

มีหนาวางลงบนหัวผมก่อนจะยี้ไปมาอย่างเอ็นดู

ผมและพี่สายฟ้าเคยเป็นรุ่นพี่รุ่นน้องร่วมโรงเรียนเดียวกัน
สมัยมัธยม พวกเราอยู่ชมรมฟุตบอลด้วยกัน สนุกกันมากจนกระทั่ง
ถึงวันที่เขาเรียนจบออกไปก็ขาดการติดต่อกันไปเลย แต่แล้วโชค
ชะตาก็หมุนนำให้ผมต้องกลับมาเจอกับพี่สายฟ้าอีกครั้ง

เจอกับ...

รักแรกของตัวเอง

Post it แผ่นที่ 1

“พอเลยพี่ฟ้า พี่เขาเป็นผู้ชายนะ อย่ามาทำเหมือนพี่
เป็นเด็กผู้หญิงสิ เห็นไหมล่ะว่าเขาอายุจนหน้าแดงแล้ว”

สายไหมปิดมือพี่สายฟ้าออก คนถูกปิดมือยิ้มอย่างเอ็นดู
ในตัวน้องสาวของตัวเองก่อนจะเอามือข้างที่ลูบหัวผมไปลูบหัวเธอ
แทน

“จ๋า ๆ แม่น้องสาว หวงเหลือเกิน”

“อย่าสิคะ หัวไหมยุ่งหมด”

ยิ่งถูกห้ามพี่สายฟ้าก็ยิ่งนึกสนุกแก้มองสายไหมต่อ ผมมอง
รอยยิ้มที่เพิ่งได้กลับมาเห็นแค่ไม่กี่เดือนหลังจากหายไปนานถึง
สองปีด้วยหัวใจที่พองโต

มีความสุขจัง

แต่เมื่อสายตาเหลือบมามองคนข้างตัวต่อ หัวใจที่เคยพองโต
ในตอนแรกก็เริ่มห่อเหี่ยวลง ไม่ว่าจะด้วยความรู้สึกผิดที่หลอกใช้เธอ
เพื่อจะได้เข้าไปใกล้รักแรกของตัวเองมากขึ้น หรือการที่ต้องโกหก

ปกปิดตัวตนที่แท้จริงของตัวเอง ปกปิดรสนิยมทางเพศ ปกปิดทุกสิ่งทุกอย่าง...

ผมก็แค่มนุษย์ที่สวมหน้ากากเข้าหาผู้คน เพื่อไม่ให้ตัวเองต้องแปลกแยกจากใคร ไม่ต้องกลายเป็นแกะดำที่ต้องถูกมองด้วยสายตาแปลก ๆ และสำคัญที่สุด...เพื่อไม่ให้ครอบครัวของผมที่เป็นหมอกัน ทั้งตระกูลและมีหน้ามีตาในสังคมต้องถูกรังเกียจไปด้วย หากทุกคนได้รับรู้ว่าลูกชายคนเล็กของตระกูล ‘วิฒนกุล’ เป็นพวกรักร่วมเพศ นอกจากจะโดนพวกท่านต่อว่าแล้ว พวกเขาจะต้องมาอับอายเพราะผมไปด้วย สำหรับผม...

เรื่องพวกนั้นมันน่ากลัว

เอาตรง ๆ แค่มผมขี้ใจคนในครอบครัวไม่เรียนหมอแต่เลือกที่จะเรียนวิศวกรรมฯ แทนก็เต็มกลืนแล้ว แค่นั้นผมก็แทบจะมองหน้าใครไม่ได้ ถ้าเรื่องที่เป็นเกย์แดงออกไปอีกผมคงถูกตัดหางปล่อยัดอย่างแน่นอน

“งั้นพี่ไปก่อนนะ ยังไงก็ฝากน้องสาวของพี่ด้วยละ ไว้ว่าง ๆ ค่อยหาเวลาไปเตะบอลกัน”

“ครับพี่ฟ้า”

รอยยิ้มอบอุ่นแต่มีอยู่บนใบหน้า ความทรงจำในวันวานที่เคยมีร่วมกันฉายย้อนเข้ามาเมื่ออีกฝ่ายโบกมือให้แล้วเดินจากไปพร้อมกับเพื่อน ๆ ในกลุ่มที่ยืนรออยู่

‘อ่านอะไรอยู่เธอฟรี’

ร่างสูงที่ทั้งตัวชุ่มไปด้วยเหงื่อวิ่งเข้ามายื่นซองผมที่นั่งอยู่บนเก้าอี้จากด้านหลัง โนมหน้าลงมาจนหยดน้ำที่เจ้าตัวเอาน้ำจากในขวดเทราดบนศีรษะหลังซ้อมฟุตบอลเสร็จหยดลงบนไหล่ของผม

อีกที ซึมผ่านเสื้อนักเรียนเข้ามาจนรู้สึกเย็นวาบ

‘กะ...การตูนครับ’

ตอบพลางใช้นิ้วชี้ต้นแวนที่สวมอยู่ขึ้น พวงแก้มทั้งสองข้างแดงระเรื่อกับความเขินอายที่ถูกเขาเข้าใกล้ สองมือเย็นชืด ช้ำหัวใจยังเต้นแรงจนผมอดคกิ้วไม่ได้ว่าเขาจะได้ยิน

‘เห?...น่าสนุกจังเลยนะ ถ้าอ่านจบแล้วขอยืมได้ไหม

‘คะ...ได้สิครับ’

‘ยังไม่เลิกพูดติดอ่างกับพี่อีกหรือ ไอนี้สยไม่เข้าสังคมของฟรีจะเป็นปัญหาเอาได้นะ ถ้ายังไงมาเข้าชมรมฟุตบอลด้วยกันไหมละ

‘ผะ...ผมหรือครับ’

เอี้ยวคอหันกลับไปมองคนชวนพร้อมชี้นิ้วเข้าหาตัวเอง โดยลืมไปเลยว่าพี่สายฟ้าโหน้หน้าลงมาอยู่เหนือบ่าของผม ทำให้ปลายจมูกชนเข้ากับแก้มนุ่มของพี่เขาเต็ม ๆ!

‘เฮ้ๆ รุกړนแรงจังเลยนะเรา ถึงพี่จะแรดแต่พี่ก็ไม่ง่ายหรอกนะ’

‘มะ...ไม่ใช่ะครับ ผมไม่ได้คิดว่าพี่ฟ้าเป็นแบบนี้ ผมแค่...’

หมับ!

‘ก็แก้ตัวเป็นนี่’

‘ครับ...?’

มองอีกฝ่ายที่วางมือลงบนหัวผมพร้อมรอยยิ้มแสนใจดี รุ่นพี่ม.หกที่มักจะมาซ้อมฟุตบอลตรงสนามหญ้าหลังโรงเรียนคนเดียวเป็นประจำจนเจอกับผมที่บังเอิญมาหาหมู่มงบ ๆ เพื่ออ่านหนังสือคนเดียวเข้าเมื่อหนึ่งเดือนก่อน ตอนนั้นผมถูกเพื่อนผู้ชายในห้องจับได้ว่าเป็นพวกโอดตาคูที่ชอบอ่านการ์ตูนและวาดรูปเล่นจนถูกเอาไปล้อ เรื่องนั้นสร้างความอับอายให้ผมจนไม่กล้าพูดคุยหรือสนิท

กับใครอีก

ภาพลักษณ์ภายนอกว่าแย่มากแล้ว แต่การที่ต้องมาถูกล้อในสิ่งที่ชอบทุก ๆ วันไม่ใช่เรื่องที่ใครจะรับได้ ผมเจ็บปวดและเสียใจจนสุดท้ายก็ไม่กล้าเข้าหาผู้คนหรือเปิดเผยความชอบส่วนตัวของตัวเองกับใครอีก แต่กับพี่สายฟ้ามันไม่ใช่ นอกจากเขาจะชอบยืมการ์ตูนของผมไปอ่านเป็นประจำ ยังชมว่ารูปที่ผมวาดสวยมากและเชียร์ให้ส่งประกวดอีกด้วย การได้มาเจอเขาที่นี่ทุก ๆ เย็น ได้พูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดหลาย ๆ อย่าง ทำให้ชีวิตที่จมดิ่งในความมืดไปแล้วของผมเริ่มมองเห็นแสงสว่างมากขึ้น จนแอบคิดไปว่าถ้าได้เข้าไปใกล้กว่าที่เป็นอยู่คงจะดีไม่น้อย

‘อะไรที่มันไม่จริง เป็นการเข้าใจผิด ฟรีก็ต้องรู้จักแก้ความเข้าใจผิดพวกนั้นบ้างนะ จะปล่อยให้ตัวเองถูกเข้าใจผิดแบบนี้ต่อไปไม่ได้หรอก’

‘พี่ฟ้า...’

‘คนเรามีความชอบที่แตกต่างกัน ฟรีไม่ผิดที่จะชอบอะไรแบบนี้ ไม่ผิดที่จะไม่ชอบสูงส่งกับใคร และไม่มีใครจะมาตัดสินว่าฟรีผิดได้ทั้งนั้น’

‘...’

‘ก้าวออกมาดูโลกใบใหม่กับพี่สิ รับรองเลยว่าสนุกแน่ๆ’

“ฟุ...”

ฟันควันบุหรือออกจากปากเป็นรูปวงกลมหลังจากต้องบั่นหน้ายิ้มให้สายฟ้าหมอนานกว่าจะขอตัวแยกออกมาหาเพื่อน ๆ ได้

ตอนนี้ผมและเพื่อนมากระจุกกันอยู่ในซอยแคบ ๆ ข้างประตูมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ไม่มีใครเดินผ่านไปผ่านมาแล้ว

เพราะเลยช่วงเวลาเร่งด่วนไปเรียบร้อยแล้ว ตรงสุดซอยคือกลุ่มเพื่อน
ร่วมคณะทั้งสามคนของผมกับใครอีกคนที่เรียนคลาสเดียวกัน เพียง
แต่...

ผมไม่นับเป็นเพื่อน

ต๊อบ! พลัก! ต๊อบ!

“จำไว้ว่าอย่ามาหืออีก! ไม่งั้นมึงโดนหนักกว่านี้แน่ไอ้แวน”

‘หยอง’ เพื่อนคนแรกตอนขึ้นปีหนึ่งของผมตวาดเสียงกร้าว
หลังจากปล่อยหมัดตะลุมบอน ‘ไอ้แวน’ ผู้โชคร้ายที่มักถูกพวกมัน
สามคนลากมาซ้อมและไถเงินเป็นประจำนับตั้งแต่มหาวิทยาลัย
เปิดเทอม

จริงอยู่ว่าผมไม่ได้เข้าร่วมวงด้วย ที่ทำคือการตามมายืนมอง
เงิบ ๆ หรือไม่ก็สูบบุหรี่เท่านั้น ไม่มีส่วนร่วม แต่ก็ไม่ได้ออกตัวห้าม
ตราบดีที่เจ้าตัวไม่คิดที่จะลุกขึ้นสู้เองผมก็ไม่มีเวลาจำเป็นที่จะต้อง
เสนอตัวเข้าไปอุ่นวายอะไร ที่สำคัญ...ไอ้แวนทำให้ผมนึกถึงตัวเอง
ในอดีต

ตัวเองที่เคยถูกรังแกไม่ต่างจากมันในตอนนี้

“ไปเว้ย ไปหาของอร่อย ๆ กินกันดีกว่า”

“ได้มาเท่าไรวะ”

“รอบนี้มีสองพันวะ”

ไอ้หยองตอบ ผมพยักหน้ารับแค่นั้นก็ปล่อยให้พวกมันเดิน
ไปก่อน คนถูกรังแกและซ้อมจนสะบักสะบอมหันไปหยิบหนังสือที่
กระจัดกระจายอยู่บนพื้นใส่กระเป๋าเป้ รูปร่างของมันไม่ได้ต่างไป
จากผมนัก อาจจะสูงกว่าไม่กี่เซนติเมตร แต่ขนาดตัวไล่ ๆ กัน ถ้าคิดจะสู้
กับสามคนนั้นจริงๆ เขาก็สามารถทำได้ แต่ผมไม่รู้ว่าทำไมเขาถึง
ไม่สู้ และยอมให้พวกมันรังแกมาตลอดแบบนี้ ให้ตายสิ!

เห็นแล้วหงุดหงิดชะมัด!

“เอาไหม”

อะไร دلใจให้ผมเดินเข้าไปยืนบนหรีที่ขงสูงไม่หมดให้เขากันนะ?

ไอ้แวนที่ไว้ผมปิดหน้าปิดตาและสวมมาสก์สีดำเอาไว้ตลอดเวลา ไม่พูดคุยกับใครนอกจากอ่านหนังสือภาษาอังกฤษทั้งเล่มคนเดียวเงียบ ๆ ที่โต๊ะใต้อาคารของคณะ การแต่งกายก็เฉิมเซยไม่มีจุดเด่น แต่ไอ้นิสัยไม่สูงสิงเหมือนไม่จำเป็นต้องง้อใครของเขานี้แหละ ที่ไปสะกิดตังขาใหญ่อย่างไอ้หยองเข้า

“...”

ไม่ตอบแต่รับเอาไปก่อนจะเลื่อนมาสก์ของตัวเองลง

“!!!”

ผมตกตะลึงเล็กน้อยเมื่อมันคือครั้งแรกที่ผมได้เห็นริมฝีปากของมันภายใต้มาสก์นั้น ริมฝีปากกระจับสีส้มอ่อนแบบไม่ต้องทาลิปสติกอะไรเลยค่อย ๆ อ้าออกเพื่อจะงับส่วนปลายของหรีที่ผมส่งให้

ตึก ๆ! ตึก ๆ! ตึก ๆ!

ดะ...เดี๋ยวก่อน กะอีแควริมฝีปากเท่านั้นทำไมผมต้องใจเต้นด้วยละเนี่ย

ซู้ด...!!!

“เฮ้ย ๆ ใจเย็น ดูดแรงขนาดนั้นเดี๋ยวก็ก้าลัก...!”

“แคก ๆ!”

ไม่ทันแฮะ

มือที่เอื้อมไปหมายจะห้ามค้ำตั้งอยู่กลางอากาศเมื่ออีกฝ่ายไอดคือกไอแควเป็นทีเรียบร้อย แถมยงทิ้งหรีราคาแพงที่ยงเหลือ

อีกตั้งครึ่งมวณของผมลงพื้นไปด้วย ผมกำลังทำบ้าอะไรอยู่นะ ทำไมต้องมาสนใจพวกซีแพ็คที่ไม่กล้าแม้แต่จะปกป้องตัวเองอย่างมันด้วย

“ค่าบุหรี่ยกให้แล้วกัน ไสหัวไปได้แล้ว”

หึงก ๆ

มันพยักหน้ารับทั้ง ๆ ที่ยังสลักควันบุหรืออยู่ แต่ก็ยังรีบเก็บหนังสือทั้งหมดเข้ากระเป๋าและวิ่งออกจากซอยไปทางมหาวิทยาลัย ผมมองตามด้วยความรู้สึกสับสนและครุ่นคิด ผมเกลียดและหมั่นไส้ที่มีมันอ่อนแอ ซีแพ็ค เขาแต่จมอยู่ในโลกของตัวเอง แต่อีกใจหนึ่งผมก็...

สงสาร

เหมือนเห็นตัวเองซ้นทับอยู่ในนั้น ตัวผมที่เคยถูกรังแกถึงขั้นถูกจับโกนหัวในห้องเรียนมาแล้ว ความโหดร้ายของพวกที่มีอำนาจหรือพลังกำลังมากกว่าน่ากลัวกว่าที่ใคร ๆ จะคาดคิด และไม่มีใครปกป้องหรือช่วยเหลือคุณได้ ในเมื่อทุกคนต่างรักชีวิตของตัวเองและต้องการเอาตัวรอดทั้งนั้น

“ไปพักสมองหน่อยดีกว่า”

บอกกับตัวเองก่อนจะเดินกลับเข้าไปในมหาวิทยาลัย ตรงไปที่ตึกสันตนาการซึ่งชั้นบนสุดจะเป็นดาดฟ้าและไม่ค่อยมีคนเข้าไป แต่ผมมักมาที่นี่บ่อย ๆ เวลาเบื่อหรือเซ็งกับการสวมหน้ากากของตัวเอง

ตัวตึกสันตนาการจะไม่ค่อยเปิดไฟหรือมีใครเข้ามาหากไม่ใช่ช่วงที่มีกิจกรรม ผมเดินขึ้นบันไดไปจนกระทั่งถึงดาดฟ้าที่ประตูถูกเปิดทิ้งไว้ ได้แต่มองลูกบิดประตูอย่างสงสัยว่าใครมาที่นี่ ตลอดสามเดือนผมมาที่นี่นับสิบครั้งได้แต่ก็ไม่เคยเจอใครเลย

มีคน...ชอบบรรยายภาคเจียบสงบของที่นี่เหมือนผมด้วยจ้ะ

เหรอ ตึก! ตึก! ตึก!

ก้าวเท้าออกไปที่แดดฟ้า ลมแรงๆ พัดเข้ากระทบร่างกายจนเส้นผมปลิวไสว ตอนนี้อยู่ที่แววของสิ่งมีชีวิตที่ผมคาดหวังเอาไว้ อุตส่าห์คิดว่าอาจได้เจอกับใครที่มีความชอบเหมือนกันแท้ๆ เสียวนะ ทำทางผมจะคิดมากไปเอง ลมอาจจะพัดแรงมากจนประตูมันเปิดก็ได้

สลัดความคิดออกไปจากหัวแล้วตรงไปที่ระเบียงแดดฟ้า สองมือเกาะขอบระเบียงมองวิวทิวทัศน์ด้านหลังมหาวิทยาลัยที่เป็นหมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่ง หลังคาสีแดงของแต่ละหลังเมื่อมองดูจากบนนี้จะสวยมากเลยละ ยิ่งเป็นช่วงกลางวันทีคนในบ้านเหล่านั้นต่างออกไปทำงาน เลยทำให้มันดูสวยงามแบบสงบๆ ตามแบบที่ผมชอบขึ้นไปอีก นอกจากช่วงเวลาที่ได้อยู่กับตัวเองตามลำพังแล้ว เวลาอื่นๆ ล้วนเป็นอะไรที่เหนื่อยและยากลำบากมากสำหรับผม ไม่เว้นแม้แต่ตอนที่ผมที่สายฟ้าอยู่ด้วยก็ตาม...

การต้องปกปิดความรู้สึกที่มีต่อเขานี้แหละ...ยากที่สุด

ครี๊ด...ครี๊ด...

“ฮัลโหล”

[ไอ้ฟรี มิ่งอยู่ในไหนวะ พวกกูอยู่ร้านส้มตำหน้าซอยแล้วนะเว้ย รีบมาเร็วเข้า พวกพี่ฟ้าก็อยู่กูเลยชวนพวกเขามาร่วมโต๊ะด้วย]

“เออๆ ได้ยวกรีบไป”

ผมกดวางสายอย่างดีใจ จะได้เจอพี่สายฟ้าแบบไม่มีสายไหม คั่นกลางสักที ถึงจะรู้สึกผิดต่อเธอมากแค่ไหนแต่ผมก็ระงับความรู้สึกที่มีต่อพี่สายฟ้าไม่ได้เหมือนกัน

ที่ทำได้มีแค่อดทนสวมหน้ากากปั้นหน้ายิ้มต่อไป

“รีบไปดีกว่า”

หมุนตัวกลับจะเดินไปทางประตู แต่สายตากลับสะดุดเข้ากับ
อะไรบางอย่างที่ตอนเดินผ่านมาครั้งแรกผมยังไม่ทันสังเกตเห็น ตรง
กำแพงด้านนอกของอาคาร มีอะไรบางอย่างติดอยู่...

โพสต์อิทสีเหลืองหนึ่งใบถูกแปะเอาไว้ตรงกำแพง ในนั้นมี
ข้อความสั้น ๆ เขียนเอาไว้ด้วย ข้อความที่เมื่อผมอ่านแล้วต้องยิ้ม
กว้างออกมาพร้อมกับคนถูกหอย

‘โลกนี้มันช่าง...น่าเบื่อ’

ในที่สุดก็เจอสักที...

คนที่มีความคิดเหมือนกันกับผม

Post it แผ่นที่ 2

ขว๊บ! ขว๊บ!

หันมองซ้ายมองขวาอีกครั้งเพื่อตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีใครแอบอยู่บนดาดฟ้าบ้างหรือเปล่า แต่เมื่อทางสะดวกปลอดภัยไปร้งไม่มีคนแน่ ๆ แล้วผมก็จัดการเปิดกระเป๋าเป้ของตัวเอง หยิบเอาปากกาออกมาเพื่อใช้ทำบางสิ่ง 'ไม่รู้หรือกนะว่าสุดท้ายแล้วมันจะมีอะไรเกิดขึ้นแบบในหนังหรือเปล่า

แต่ว่า...

'ฉันก็คิดแบบนั้นเหมือนกัน...'

นั่นคือสิ่งที่ผมเขียนตอบกลับไปใน...โพสต์อิทแผ่นนั้น

[พบกับนักร้องไอดอลที่มาแรงที่สุดในยุคนี้ น้อง...]

"กรี๊ดดด ออกมาแล้ว ๆ หล่อที่สุดเลยยย"

เสียงในจอโทรทัศน์ขนาดใหญ่กลางสี่แยกในเมืองถูกลบด้วยเสียงของเด็กนักเรียนหญิงม.ปลายสองคนข้าง ๆ ผม ด้วยความที่อยากรู้ว่าพวกเธอกำลังกรี๊ดใครกันผมเลยเงยหน้ามองจอแอลซีดีนั่นทั้งที่ไม่ได้สนใจเท่าไร แต่ไหน ๆ ก็ต้องยืนรอสัญญาณไฟให้คนข้ามถนนอยู่แล้ว หาอะไรดูฆ่าเวลาไปพลาง ๆ ก็ได้

ในจอสี่เหลี่ยมนั้นปรากฏภาพของผู้ชายรูปร่างผอมบางไม่ต่างจากผม แต่ดูแล้วน่าจะสูงกว่าเล็กน้อย ผิวขาวต้องแสงไฟสปอตไลท์ที่ฉายไปที่เขาแค่คนเดียว เส้นผมสีดำขลับถูกมัดรวบและจัดทรงเปิดหน้าผากดูเท่และเซ็กซี่ในเวลาเดียวกันกับชุดเสื้ออกกล้ามคอกว้างเปิดไหล่ ประดับด้วยสร้อยคอสุดเท่ ริมฝีปากเป็นกระจับสี่เหลี่ยมอ่อนแบบไม่ต้องพึ่งลิปสติกเลยแม้แต่หน่อย

ฮ๊ะ...

ในหัวฉกคิดบางอย่างขึ้นมาได้ เหมือนผมจะเคยบรรยายลักษณะริมฝีปากแบบนี้จากไหนมาก่อนแฮะ

‘ก็หล่อดี’

คิดในใจก่อนจะหันไปให้ความสนใจกับสัญญาณไฟอีกครั้งสำหรับผมแล้วไม่มีใครบนโลกน่ารักและน่าสนใจเท่าพี่ชายฟ้าอีกแล้วละ

‘โลกนี้มันช่าง...น่าเบื่อ’

อ่า...แย่แล้วสิ ดูเหมือนจะมีคนอื่นเข้าชิงตำแหน่งผู้ชายที่น่ารักที่สุดในใจของผมเข้าเสียแล้ว เจอหน้าก็ยังไม่เคยเจอ รู้จักกัน

หรือก็เปล่า ทำไมผมถึงเอาแต่คิดถึงคนที่ผมไม่รู้จัก ขนาดนั้นะ
ดิง!

โทรศัพท์ในกระเป๋ากางเกงสั้นพร้อมเสียงที่บ่งบอกถึงข้อความ
แจ้งเตือนทางแอปพลิเคชันไลน์ ผมล้วงมือไปหยิบเจ้าเครื่องมือ
สื่อสารนี้ออกมาแล้วกดเปิดอ่านจากในป๊อปอัพที่ด้งขึ้นมาจากหน้า
จอ รูปโปรไฟล์ของคนที่ยกมานั้นเพิ่งเพิ่มผมเป็นเพื่อนสด ๆ ร้อน ๆ
พะ...พี่สายฟ้า!

[ฟรี นี่พี่เองนะ พอดีขอเบอร์มาจากใหม่เลยยกมา]

อมยิ้มอย่างมีความสุข ความจริงพวกเรากลับมาเจอกันตั้งแต่
ผมเปิดเทอมใหม่ ๆ แล้วก็จริง แต่ก็ทำได้เพียงแค่พูดคุยเฟิน ๆ เวลา
ที่เจอหน้ากันเท่านั้น ผมไม่กล้าขอเบอร์ติดต่อพี่สายฟ้าโดยตรงหรือ
จะขอผ่านสายใหม่ก็ไม่กล้าอีกนั่นแหละ แอบกังวลกลัวตัวเองจะ
ปกปิดความรู้สึกที่มีต่อฝ่ายนั้นไว้ไม่ได้แล้วทำให้ความแตกต่างที่
เป็นเกย์

[ไ้ครีบพี่ มีอะไรหรือเปล่า]

กดพิมพ์ตอบกลับไปโดยที่ริมฝีปากไม่หุบยิ้มเลย ยิงข้อความ
ที่ส่งไปขึ้นว่า ‘อ่านแล้ว’ หัวใจก็ยิ่งเต้นโครมครามจนอกข้างซ้าย
กระเพื่อม ให้ตายสิ! เต็มแรงขนาดนี้ผมคิดว่าตัวเองอาจจะหัวใจวาย
ได้เลยนะเนี่ย

ขณะรอการตอบกลับจากอีกฝ่ายอยู่ ผมเริ่มสังเกตเห็นว่าคน
รอบ ๆ หยอยกันเดินข้ามทางม้าลายตรงกลางสี่แยกกันแล้วเพราะ
ไฟสำหรับให้คนข้ามกลายเป็นสีเขียว รถบนถนนจึงต้องจอดให้คน
ที่รอข้ามถนนก่อนจนกว่าไฟข้ามจะกลับไปเป็นสีแดง ผมเองก็ต้อง
รีบกลับหอเหมือนกัน คืนนี้มีบอลนัดสำคัญเสียด้วย ต้องไปซื้อเปียร์
เตรียมไว้กินตอนเชียร์บอลเหมือนทุก ๆ ครั้ง

ปึก!

“ฮะ!”

ใครบางคนกระแทกชนผมอย่างจังจนมือถือร่วงไปกับพื้น กระเด็นห่างจากริมถนนไปเล็กน้อย ผมรีบก้าวขาออกจากริมฟุตบาทที่ยืนอยู่เพื่อไปเก็บมันขึ้นมาก่อนจะถูกใครเหยียบ

ตึง!

เสียงข้อความไลน์ดังขึ้นพอดี ด้วยความดีใจที่พี่สายฟ้าตอบกลับมา ผมเลยยื่นเปิดข้อความอ่านมันอยู่ตรงจุดที่ก้มเก็บมือถือโดยลืมไปเลยว่ามันไม่ใช่ริมฟุตบาทแล้ว แต่เป็นตรงส่วนของถนนที่มีรถมากมายกำลังรอจะขับผ่านไป นานี่คนในไลน์สำคัญกว่าอะไรทั้งสิ้น

หมับ!

ปึนน!

เพียงเสี้ยววินาทีจริง ๆ หลังจากผมเปิดอ่านข้อความได้ไม่นาน ยังไม่ทันจะได้ตอบกลับเลยด้วยซ้ำ แชนก็ถูกกระชากเต็มแรงจนกลับขึ้นไปบนฟุตบาทอีกครั้ง จังหวะเดียวกับรถที่จอดรอไฟเขียวอยู่บีบแตรดังลั่นถนน คนในรถเปิดกระจกออกมาด่าผมด้วย

“อยากตายหรือไงวะ!”

คะ...คนปกติที่ไหนจะอยากตายกันล่ะ

ได้แต่เถียงในใจ ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าต้องขอบคุณคนที่ช่วยดึงผมกลับเข้ามาไม่ให้โดนรถชนตายไปเสียก่อน มัวแต่ดีใจแท้ ๆ เลย

“เอ่อ ขอบ...”

คำขอบคุณหลุดหายกลับเข้าคอไปตามเดิมเมื่อหันไปมองหน้าผู้มีพระคุณแล้วพบว่าเขาคือ “ไอ้แวน” แต่ด้วยผมเผ้าที่ปิดหน้าปิดตากับมาสก์ที่มันสวมอยู่ ผมจึงไม่สามารถรู้ได้ว่าอีกฝ่ายกำลังมี

สีหน้าแบบไหน ถึงอย่างนั้นก็ยังคงอดสำหรับจำได้ว่าเป็นมันนะ เพราะคนที่ผมรู้จักและเคยรู้จัก ไม่ว่าจะสนิทหรือผิวเผินไม่มีใครปิดบังหน้าตัวเองมิดชิดเท่านี้เลยสักคน เพราะอย่างนั้นผมถึงสามารถจำหอมนี้ได้ยังไงล่ะ

“...”

ไม่มีคำพูดใดๆ หลุดออกมา นอกจากมันปล่อยแขนผมแต่โดยดี ทำเหมือนไม่ได้มีอะไรเกิดขึ้นทั้งสิ้นจนกระทั่งไฟเขียวเป็นสัญญาณให้ข้ามถนนได้อีกครั้งติดขึ้น ไอ้แว่นก็เดินดุ่มๆ ข้ามถนนไปเลย ทั้งให้ผมมองตามอย่างงุนงง งงว่ามันโผล่มาแถวนี้ได้ยังไง รวมถึงงงว่าทำไมมันถึงช่วยผม

ผมนะ...เป็นสมาชิกในกลุ่มคนที่ชอบโกเงินและรุ่มซุ่มมันนะ

แล้วมันจะช่วยผมเพื่ออะไรล่ะ ถ้าเป็นผมเจตศัตรูของตัวเองกำลังอยู่ในช่วงวิกฤตแบบนี้ ผมจะไม่ลังเลที่จะถีบมันออกไปกลางถนนเลย

“อ๊ะ! เราเองก็ต้องข้ามถนนเหมือนกันนี่หว่า”

ปึ้นนนนน!

แล้วผมก็พลาดการข้ามถนนเป็นครั้งที่สองติด ๆ กัน...

แชะ! แชะ! แชะ!

เสียงซัดเตอร์ดังขึ้นอย่างระรัวในมุมมูมหนึ่งท่ามกลางผู้คน รอยยิ้มน่ากลัวปรากฏขึ้นบนใบหน้าของใครบางคนที่ยิ้มแล้วแค้นยาว และปกปิดตัวเองด้วยชุดขนาดใหญ่ซึ่งติดมากับเสื้อ เขาจัดการเปิดมือถือตัวเองขึ้นมาอีกครั้งเพื่อตรวจสอบผลงานที่ทำมาทั้งหมด

รูปในหลาย ๆ อิริยาบถของชายหนุ่มร่างบาง ผิวขาว แต่ก็มีกลิ่นตามแบบผู้ชายทั่วไป มีตำแหน่งเดือนมหาวิทยาลัยคนล่าสุด

ไว้ในครอบครองอัดแน่นอยู่ในเม้มโมรีของมือถือเครื่องนี้ ไม่เว้นแม้แต่ภาพล่าสุดที่ “อิสระ” ถูกช่วยเอาไว้เมื่อครู เจ้าของมือถือพรมจูปรูปนั้นไปมาซ้ำ ๆ ก่อนจะแลบลิ้นเลียจนหน้าจอบีบยกชุ่มไปด้วยน้ำลาย

“รอก่อนนะที่รัก จะทำให้เป็นของผมในเร็ววันนี้แหละ”

ไฟเขียวให้คนข้ามติดขึ้นอีกครั้ง อิสระออกตัวเดินข้ามในทันที เขารอจังหวะให้มีคนเดินคันระหว่างตัวเองกับคนที่เขากำลังแอบสะกดรอยตามสักสามสี่คนก่อนจะเริ่มออกตัวเดินตามไป

“หึ ๆ...เข้าหอ...คืนนี้เราจะเข้าหอกัน...”

สายตาไฟก๊สไปที่บันท้ายสวย ๆ ของอิสระด้วยแววตากระหาย!

ติง!

[มาพนันกันใหม่ว่าคืนนี้ทีมไหนจะชนะ]

พี่สายฟ้าทักไลน์มาอีกครั้งหลังจากเมื่อครึ่งชั่วโมงก่อนเราต่างเพิ่งขอตัวไปอาบน้ำเพื่อเตรียมดูบอลในอีกครั้งชั่วโมงข้างหน้า ผมรีบกระโดดขึ้นไปบนเตียงเพื่อคุยไลน์ต่อ ทั้งที่ปกติเวลานี้ผมจะต้องโทร.หาสายไหมแล้วเพราะเธอเคยบอกไว้ว่าให้ผมโทร.หาตอนสองทุ่มครึ่งของทุกวัน

แต่ว่า...

คืนนี้ผมไม่อยากคุยนี่นา

[ถ้าผมชนะพี่จะให้อะไรล่ะ]

ถามกลับไปแบบนั้นแล้วเฝ้ารอคำตอบ ก่อนหน้านั้นได้ถามพี่สายฟ้าไปว่านี่ยังไงถึงขอเบอร์ผมจากสายไหมแล้วแอดไลน์มา แต่ก็ไม่ได้คำตอบที่แน่ชัดนอกจากคำตอบแบบขอไปทีว่าอยากสนิทกับแฟนน้องสาวให้มากกว่านี้เท่านั้น

คำว่า ‘แฟนของน้องสาว’ ฟังแล้วจุกไปถึงลิ้นปีเลยครับ
[ไปเที่ยววันหยุดนี้เป็นไง]

“เฮล!”

เก็บอาการดีใจเอาไว้ไม่มิด ผมยิ้มกว้างกับโทรศัพท์जनकैम
จะระเบิดอยู่แล้ว มันดีใจจนไม่รู้จะพิมพ์อะไรตอบกลับไปเลย ใจเย็น
ไว้วัยรุ่น...ตั้งสติแล้วค่อย ๆ ตอบกลับไปอย่างคนมีสติ!

ตั้ง!

ยังไม่ทันได้พิมพ์ข้อความตอบกลับหาพี่สายฟ้า ป๊อปป๊อแจ๊ง
เตือนข้อความใหม่ของคนก็แจ้งเตือนขึ้นมาแทน ผมกดเปิดอ่าน
ด้วยความแปลกใจอย่างถึงที่สุด จะไม่ให้แปลกใจได้ยังไงในเมื่อรูป
โปรไฟล์ของไลน์ที่ทักมานั้นเป็นรูปผม สำคัญเลยคือมันเป็นรูปแอบ
ถ่าย!

ละ...ส่วนชื่อโปรไฟล์ก็...

‘ผมคือแมวของอิสระ’

เดี๋ยวนะ!!! อิสระที่ว่าหมายถึงผมใช่ไหม แล้วชื่อโปรไฟล์มัน
หมายความว่ายังไงกัน!

ตั้ง!

เพราะแมวแต่สนใจรูปและชื่อโปรไฟล์ของคนทีเพิ่งเพิ่มเพื่อน
เข้ามาจนลืมนู้อข้อความที่อีกฝ่ายส่งมาในตอนแรก เมื่อเขากดส่งมา
อีกครั้งผมจึงตัดสินใจเปิดอ่านดูให้รู้ตัวรู้แดงกันไป

“เฮ้ย!”

ปู้!!!

โยนโทรศัพท์ทิ้งลงบนเตียงอย่างตกใจเมื่อสิ่งที่อีกฝ่ายส่งมา

เป็นรูปพร้อมข้อความแปลก ๆ!!!

รูปแรกคือรูปถ่ายหน้าหอพักของผมพร้อมข้อความว่า

‘อยู่นี่แล้วนะครับ’

และรูปต่อมาคือรูปถ่ายตรงทางขึ้นบันไดหอพักของผมพร้อม
ข้อความว่า

‘กำลังจะขึ้นไปหาแล้วนะ’

ติง!

เสียงแจ๊สเดียนดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้ผมได้แต่มองไปที่โทรศัพท์
ด้วยความกลัวถึงขีดสุด ใคร...ใครกัน ใครมันทำเรื่องบ้า ๆ พวกนี้!